

bătrânul **ego**
în dimineța
de după moarte

63
ipostaze
ale poemului

bătrânul ego în dimineața de după moarte a surâs și ne-a zis:

- *** (liber de toate și egal) • 10
- *** (cum mierla care a cântat) • 11
- *** (de la bun început) • 12
- *** (Doamne, dă) • 13
- *** (ce înseamnă asta limpeziri și tășuri) • 14
- *** (după ani de desfrâu) • 15
- *** (e scris în anale sau așezăminte) • 16
- *** (Doamne, îți dăruiesc) • 17
- *** (... și s-au pornit) • 18
- *** (iar am văzut nu mi se pare oameni uscați) • 21
- *** (poem de dragoste și admirație pentru Herta M.) • 22
- *** (deasupra poeziei și dedesubtul ei) • 24
- *** (am 11 ani) • 26
- *** (la presimțirea gloriei a, de fapt, nimic nimicitor) • 28
- *** (ieșirea din poezie nu a fost așa) • 29
- *** (în acest sat cu ieșire la mare) • 31
- *** (ieșisem din casă și nu știam ce anume) • 32
- *** (ce era cu câinele acela) • 33
- *** (bucură-te cu bucurie mare) • 34
- *** (A citi este rugă) • 36
- *** (alt poem de dragoste pentru Herta M.) • 38
- *** (o, ce naștere) • 39
- *** (și a fost seară) • 40
- *** (scriu pentru un cititor care nu mai face parte) • 41
- *** (eu dorm lângă ea și ea doarme în mine) • 42
- *** (iernile în vremi fără Iisus) • 43
- *** (am purtat suferința ca o cămașă abstrasă) • 45
- *** (februarie, șaptezeci de ani și încă unul) • 46
- *** (deschide de-acolo de unde ești) • 47
- *** (când primești o scatoalcă după ceafă) • 48
- *** (nu am trecut dincolo încă nu am trecut) • 49
- *** (așa îi plăcu lui Dumnezeu de mine) • 50
- *** (numai după ce-mi văzu de sus faptele mie) • 51

- *** (sub domul de dogoare răsufletă) • 52
- *** (NM in memoriam) • 53
- *** (astăzi pe la 3 p.m.) • 54
- *** (să stabilim că regele bețivilor nu e ultimul bețiv) • 56
- *** (Ioanes) • 57
- *** (două cuvinte) • 58
- *** (Ci se-ntâmpla) • 61
- *** (Doamne, a venit toamna și iată, cu tot puținul) • 62
- *** (ortodox ca papa de la Roma și patriarhul) • 63
- *** (lac verde-albastru la marginea) • 67
- *** (eram fericit scriam versuri, și eu, bizare) • 68
- *** (ieșit la aer, așa credeam) • 70
- *** (în orice parte a lumii) • 71
- *** (vremea păhăruțului s-a dus, beau din sticlă) • 72
- *** (fără să am habar că începuse picat din stele) • 73
- *** (toamnă devreme – s-au rărit) • 75
- *** (ultim poem de dragoste și admirație pentru Herta M.) • 76
- *** (într-un plan îndepărtat) • 78
- *** (Ioane dragă) • 79
- *** (mă rog tot timpul dar nu mă rog destul) • 81
- *** (la urma urmei mare lucru să spui) • 82
- *** (iar pace sub măslini nu există) • 83
- *** (Doamne, și dacă e să vină însuși prăpădul) • 85
- *** (perete vărui) • 86
- *** (nu credeam să-'nvăț a învia vreodată) • 87

addenda

- Poem nou • 91
- Flory • 95
- „Săracu' Zubașcu!” • 96

În dimineața de după moarte

plin de bucurie a surâs și ne-a zis
ce versuri reținuse (îl băntuiam)
din ce-a scris:

Doamne Dumnezeule
al meu Iisus
ai milă și mă odihnește
unde tot ce-am iubit
deși doarme dus
surâde și ne privește.

Asta, plus
(mai lumește):

torsul pisicii la geam când scrie
în sinea ei o poezie
o mare absolută poezie
de care nimeni nu știe
ca de mormântul din pustie
e singura mea nostalgie.

Mai departe scrie-n carte.

(poezia risc existențial. Absolut fără milă)

liber de toate și egal mi-am întors privirea înapoi
spre soarele prenatal.
acolo lumea e un declic,
o picătură deasupra mării secătuite
apoi nimeni nimic –

doar un cal.

... Visul cu calul acesta aș spune
mi-a rămas din copilărie, dintr-un complex de furat
niște noaptea prune –
nu peste zi.

Doamne, ca pedeapsă de-atunci am tot scris poezii
fără acoperiș deasupra capului, numa' -n distilerii.
Asta până
mașinăria dumneaei se opri cu scrâșnet de frână
neperceput
și tocmai Ea, din prag
strălucind learcă de transpirație auziți a cerut

pe un ton blând însă inechivoc, Absolut fără milă
să iau lucrul de la-nceput
să rescriu
Totul în mintea mea, la altă scară a transparenței, filă cu filă.

de la bun început
toate drumurile duc pe podul acesta –
vezi până unde se-ntinde-n nemaivăzut?

n-o să-l străbatem ziua întreagă pe tot
ci numai până se-ntunecă – apoi sărim
și o luăm prin frigul mare al morții înot.

unde vom ajunge nu știm în atâta beznă deplină
dar e de presupus că la urmă se va crăpa totuși
undeva a lumină.

o lumină din ce în ce mai albă suprafirească
în care până și numelui nostru de uz comun
i-ar conveni de minune să putrezească.

deci fratele meu, cititorule
în lumina aceea ce ni s-a dat ca singurul lucru adevărat,
motiv de groază de-ai fi, un nemernic ce-a înșelat

așteptarea poporului sau și mai și
frigul mare al morții definitiv instalat,
mi-aș scoate haina de pe măgar și te-aș înveli iar și iar.

Doamne, dă
să nu mă clatin astăzi pe picioare
din vreo neputință omenească,
ci doar de mă-’ntâlnesc cu Tine pe cărare:
atunci da, o să trebuiască.

fie prin încăperi
cade o frunză nescuturată de om
fie și mai ciudat
frunza cade dar nu din pom

tavanul se făcea că fusese
fund de mare întoarsă pe dos
și oamenii pe la mese –
pești deghizați în muzicanți de petrecere
vorbind porcșos

m-aș duce la ei cu parul, să nu las să rămână
așa de rușine numele om

dar de unde par într-o lume
în care frunzele pică aiurea și nu din pom.

ce înseamnă asta limpeziri și tășuri,
limpeziri și tășuri până la despicătura
dumnezeiască a

sufletului cu duhul: oare,
că mă trezesc cum și adorm când ploile cad uniform
și-abia trezit iar pic de somn,
ca fiecare
da,
fir de nisip merit să strălucească doar la ivirea
zorilor, în soare?

să strălucească,
lumea să-mi revină subit în minte gata mascată
cu aerul cel mai firesc că a fost tot timpul cu mine
în chilioara suspendată
și oricum de aici înainte cât va fi cinul pustnicesc
nu se va mai lăsa dusă, plecată –

ceea ce în definitiv fără să vreau s-a întâmplat,
numai că ea nu vrea să știe deși de mult a aflat.

după ani de desfrâu al
cuvintelor puse pe masă într-o doară,
tăcerea și căința cresc case-’ncet în ceruri,
nu ne lasă pe nici unul pe-afară –

cel ce spuse asta
într-un hal de greață duhnitoare
sunt eu căpcăunul ploii de dimineață cu mult soare.

aici în chilioara suspendată
nu e glumă sau vis
trecu prin mine ca o coasă starea de înger probată
pe această foaie de prezență în scris

și trecu prin mine fulgerător
retezat
fără habar
ca fantoma codrului furat printr-un silvic pândar.

amintirea ei între toate cea mai devreme acasă
îmi face nopțile prin golul lor enorm
oglinzi insomniace

totuși dacă apuc să adorm
în acest practic infern
starea de înger îmi ia repede fața și o duce de la mine
om tern –

o spală o iartă și o lasă
departe de cel rușinat
în ceru-’n care Domnul deși nu e plecat
servi aici cu noi prin ultimul la masă.